Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 46 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Pelerinele negre

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Pelerinele negre

Nr. 46

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Tunguşii

Regăsim eroii noştri, Raimondo, Marius şi Jean Bart după grozavele lor aventuri în Manciuria, în situaţii disperate.

Aeroplanul lor, din lipsă de benzină, se imobilizase.

Zomba, bravul negru, vesel şi credincios servitor, se îmbolnăvise subit din cauza frigului.

Şi, după informaţiile lui Jean Bart, care cercetase harta geografică a regiunii, ţinutul locuit cel mai apropiat era la vreo şase sute kilometri.

Să faci şase sute de kilometri pe jos în ţară necunoscută, pe un frig variind între zece şi douăzeci de grade sub zero şi având, pe deasupra un bolnav de statura şi greutatea lui Zomba, care trebuia purtat, era un mare risc.

Nu s-ar fi putut face, la maximum decât treizeci sau patruzeci de kilometri pe zi: şi aceasta nu în fiecare zi.

Un voiaj, adică, de aproape douăzeci de zile!

Dacă cel puţin ar fi putut avea un animal de ham să tragă aeroplanul cu bolnavul înăuntru!

Dar dacă în unele puncte zăpada prezenta o suprafaţă destul de solidă ca roţile să nu se afunde, în altele – şi acest caz era cel mai des – crusta de gheaţă care acoperea zăpada nu era îndeajuns de tare şi se rupea sub marea greutate a avionului.

Iar pe unele locuri, vârtejurile şi viscolele măturaseră de tot zăpada.

Acolo erau dealuri, pământuri surpate, lungi spaţii accidentate sau păduri imense.

În asemenea condiţii, ar fi fost o nebunie să se folosească de avion ca de un vehicul.

Cei trei cercetaşi aveau această alternativă: să rămână pe loc până la vindecarea lui Zomba sau să ducă pe bolnav pe o targă.

Mai era o altă soluţie; ca unul din ei să rămână de pază lângă bolnav şi avion în timp ce ceilalţi doi să facă drumul pe jos.

Dar îşi reaminteau cu prea mare tristeţe ultima lor despărţire.

Apoi, în ţara aceasta pustie, sălbateca, poate plină de bande de tunguşi jefuitori care nu fost atât de temuţi în timpul războiului ruso-japonez, din cauza lăcomiei lor sălbatece, să se

separe sau să ţi micşoreze forţele era o imprudentă gravă.

Ce ar fi putui face un cercetaş împotriva unei bande de indigeni?

Şi ce ar fi putut face ceilalţi pe drum? Unica perspectivă era să se prefacă în călători obişnuiţi, ca să fie ajutaţi şi să li se vândă o sanie, reni sau măcar câini.

Cei trei tineri discutară toate acestea şi despre boala lui Zomba care părea că suferă mult.

Puternicele sale dureri intestinale nu se calmau decât cu comprese calde; avea febră, o limbă încărcată şi câte odată delira.

Îi dădură ceva doctorii, câte aveau la îndemână: un emetic, un purgativ, pastile de chinină. Răul, dacă nu se agrava, dar părea că nu dă înapoi.

Să-l transporte, cu acele continue întreruperi şi pe un parcurs aşa de lung, putea să-i fie fatal, după cum observă Jean Bart.

În concluziune, era mai bine să înfrunte riscurile unei despărţiri şi să încerce să-l ajute de departe, lăsând pe unul din ei de pază.

Aceasta fu rezoluţia definitivă, după lungi discuţii.

Marius trebuia să rămână.

Raimondo şi Jean Bart sperau să ajungă într-un sat undo să poată cumpăra, cu aur, vreun mijloc de locomoţie.

Atunci s-ar fi înapoiat repede să ia pe cei rămaşi. Poate că vor găsi benzină, chiar rea, care să le servească de combustibil.

Executară repede planul lor.

Jean Bart se duse după busola avionului.

Şi cu Raimondo o luă la drum după un schimb de salutări.

Era încă ziuă.

Marius se vârî în nacela închisă cu impermeabil unde era mai cald ca afară: şi începu să doctoricească pe negrul care merita de la patronii săi după numeroasele dovezi de devotament ce le dăduse.

Către miezul nopţii, se lăsă furat de un somn reparator când fu deşteptat de strigăte puternice, care păreau vesele.

Se uită afară din cort şi văzu la lumina torţelor funingiene, agitate prin aer, pe Raimondo şi pe Jean Bart încălecaţi pe cai mici, pe lângă avion.

— O mie de pipe! V-aţi înapoiat! Atunci v-a mers bine!

— De minune! exclamă Raimondo. La patru kilometri de aici e un sat. Am găsit cai siberieni care fac cât renii. Avem patru, plus

o sanie. Avionul, îl va păzi indigenii. O să mergem până la Tunguskoie, fiindcă numai acolo putem găsi benzină. Dar Zomba?

— Tot aşa! Dar de ce v-aţi înapoiat? Trebuia să vă duceţi înainte şi să-mi trimeteţi pe cineva să păzească avionul şi pe Zomba. Eu aş fi sărit pe cal şi vă ajungeam...

În acel moment, se auzi vocea slăbită a negrului.

— E bine! E bine!

Jean Bart se scoborî de pe cal şi veni să strângă mână negrului. Constată cu bucure că febra scăzuse.

Planul fu modificat.

În loc să lase pe Zomba în grija indigenilor, de oare ce acum părea transportabil, era mai bine să-l ia cu ei.

Bine înfăşurat în pături calde, în sania uşoară care zbură fără zdruncinături pe zăpadă, nu s-ar fi simţit rău.

Era greu să se facă. Înţeleşi de tunguşi care nu vorbeau decât o rusească amestecată cu dialect local.

Dar, servindu-se de câteva vorbe învăţate pe lângă Yukaghiri şi cu multă mimică, cercetaşii reuşiră să se facă înţeleşi.

Indigenii, veniţi din satul vecin, promiseră să păzească avionul, în schimbul unei sume ce urma să primească la înapoiere.

Natural că aceşti tunguşi, pe jumătate sălbateci, căscau ochii înaintea maşinii acelea neînţelese şi sărind şi mişcând braţele ca nişte pasări, exprimară ideea că era o mare zburătoare.

Cercetaşii imitară gesturile, arătând capul; tunguşii trebuiră se înţeleagă că acea pasăre mecanică era o invenţie a albilor, de nici un folos pentru dânşii.

Aşa că tinerii lăsară avionul în paza lor fără nici o grijă.

Luară busola, pânza de cort, sacii lor de bagaje, cu proviziile şi lucrurile strict necesare.

În principiu, călătoria fu bună şi Jean Bart calculase că făcuseră jumătate de drum, fără vreo neplăcere, când, într-o dimineaţă, deşteptându-se, avură o deziluzie.

Spre răsărit cerul în loc să fie roz de auroră era de un roşu tragic cu straturi negre. Un vânt îngheţat făcea să se învârtească zăpada căzută în timpul nopţii şi ne întărită încă.

— O să fie urât azi, zise Jean Bart.

— Urât de tot.

— Mă tem!

— În cazul ăsta, am face mai bine să rămânem aici apăraţi de

stânca asta şi să lăsăm să treacă furtuna. Nu-mi surâde, să ne aflăm în câmp deschis ne aşa vreme.

Marius zise:

— O mie de pipe! Dacă n-ar fi Zomba, noi ne-am descurca şi am sfârşi prin a izbuti! Dar nu putem expune pe Zomba, atâtea ore, la un aşa vânt! Aici, cel puţin, e la adăpost.

— Şi apoi – adăugă Jean Bart – focul pe care l-am aprins îi face bine.

Zomba mai suferea de dureri viscerale şi febra scădea dimineaţa dar se urca seara.

Sperau să-l poată duce până la Tunguskoie unde, într-un spital sau o clinică particulară, s-ar fi vindecat complet.

Nu trebuia deci să-l expună riscului unei agravări cauzate de perturbările atmosferice.

— Să mai aşteptăm puţin – zise Jean Bart – să vedem dacă aceste curioase fenomene care se manifestă la răsărit, vor avea vreo urmare.

— Într-adevăr – adăugă Raimondo – se poate spune că soarele, la răsărit, risipeşte aceşti curioşi nori roşii şi face să cadă vântul acesta îndrăcit.

— Să sperăm! Nu ne vedem încă la Tunguskoie, încărcând sania cu butoaiele de benzină cu care să umplem rezervoarele avionului. Nu voi avea linişte decât când ne vom lua zborul.

Dar fenomenele atmosferice nu întârziară să se agraveze.

Norii, incandescenţi, cu straturi negre, invadară tot cerul. Vântul se transformă într-a vijelie puternică care părea că suflă din toate punctele deodată şi care ridica până sus vârtejuri uriaşe de zăpadă.

Cercetaşii luară dintr-o pădure apropiată, nişte crăci solide pe care după ce le aprinseră la un cap, după ce le ascuţise, le vârâră în zăpadă în jurul cortului spre a-l întări.

Apoi legară frânghii, de care aveau deajuns, în jurul cortului care se consolidă bine.

Cu o cracă mai groasă, înfiptă în mijloc, consolidară stâlpul central.

Şi, de jur împrejur, la doi metri de distanţă, ridicară un zid de zăpadă pe care frigul nu întârzie să-l întărească.

După ce luară aceste precauţii, care le luară două ore de timp, asiguraţi în ce privea casa lor provizorie, se gândiră la cai, legaţi de pripoane lângă stâncă, care se speriau, îngroziţi de vijelie; trebuia să-i ia de acolo.

Hotărâră să-i ducă în pădure unde erau relativ la adăpost de furtună şi luându-le hăţurile de mână, porniră într-acolo.

O rafală îngrozitoare se iscă.

Între stânci şi arbori se formase un fel de coridor aerian în care vântul se repezea cu o violenţă extremă.

Vijelia dacă ar fi fost de scurtă durată n-ar fi fost nimic: dar un curent de aer părea să se întâlneşte-n acel punct cu altul, formând o trombă care se ridica de la pământ, vertical.

Ridica în spirale enorme zăpada, ducând-o la mari înălţimi.

Cei trei tineri observară grozavul şi măreţul spectacol când văzură că tromba venea spre dânşii.

— La o parte! urlă Marius.

Prea târziu!

Poate că tromba nu va putea să-i ridice ca pe zăpadă?

Se simţiră deodată smulşi de la pământ, aruncaţi în aer, învârtindu-se de mai multe ori în jurul lor...

Caii, simţind frânele scăpate din mână, ascultară de instinct şi o rupseră la fugă.

Câteva clipe exploratorii, orbiţi, urlând, fură ridicaţi în aer.

Dacă acest fenomen s-ar fi prelungit, ar fi fost asfixiaţi de iuţeala acelor învârteli şi de aerul cu zăpadă care le intra în nări, în gură, în ochi şi în urechi.

Brusc căzură jos de la o înălţime de cinci, şase metri.

Se ridicară cu oasele dureroase şi se priviră.

— Caii!

Vijelia păru că îşi mută calea; se potoli puţin şi într-un foc pe cer apăru o făşie albastră.

Din pădurea vecină se auzi un nechezat.

Cei trei cercetaşi alergară acolo şi găsiră animalele pe care un instinct sigur îi dusese acolo.

Acest incident, fără urmări grave, fu singurul care întrerupse monotonia călătoriei.

Cu etape repezi şi cu odihne scurte ajunseră la un oraş pe care Jean Bart îl socoti Tunguskoie.

Împrejurimile aveau o înfăţişare mizerabilă, fiind compuse numai din sărace izbe siberiene.

Dar după ce sania străbătu o largă stradă, cercetaşii văzură nişte clădiri înconjurate de ziduri, peste care fâlfăia un steag roşu.

Un cazac era de gardă.

Cercetaşii opriră sania acolo şi voiră să intre în curtea care

părea, după aparenţă, că adăposteşte un cartier de cavalerie regulată.

Dar cazacul, ieşind dintr-o gheretă, le închise trecerea cu sabia întinsă.

Tinerii voiră să se explice dar totala lor necunoaştere a limbii ruse făcea conversaţia dificilă.

Cazacul, fără să vorbească, continua să ameninţe.

Dar la zgomotul vocilor ieşiră alţi cazacii şi câţiva ofiţeri.

Unul din ei, un căpitan, dete un ordin scurt care opri pe cazacii şi zise într-o bună franţuzească:

— Cine sunteţi, domnilor?

Raimondo, fiul unei franţuzoaice, poseda perfect limba, răspunse imediat.

După ce îşi declinară numele lor respective, ofiţerul le strânse mâna cu efuzie şi le spuse într-o perfectă italiană:

— Dar vă cunosc, cercetaşi italieni! Toţi ştim faptele voastre!

— Înainte de a răspunde, căpitane, permiteţi-ne să recomandăm îngrijirilor voastre pe Zomba, bunul nostru tovarăş, care e bolnav în sanie. Ar fi nevoie să-l punem repede în pat.

La comanda ofiţerului, cazacii se grăbiră să ia pe Zomba din sanie, cu multă grijă, ducându-l în infirmerie.

Căldura, un bun cordial, bucuria de a fi în siguranţă, părea că însănătoşeşte pe bietul bolnav.

Medicul şef declară că boala şa era pricinuită numai de frigul escesiv.

Era extraordinar, însă, că nu murise. Constituţia negrilor din Africa, destul de tare, nu putea rezista la un frig prea intens.

Dar bravul servitor avea o natură foarte robustă. Câteva zile de îngrijiri îl puseră pe picioare.

Căpitanul Teodor Petrovici le oferi ce mai largă ospitalitate.

După o masă copioasă, cercetaşii îi povestiră, vorbind limba lor nativă, ultimele lor aventuri.

Marius întrebă:

— De sigur! Însă eu am şi o cisternă automobil, pusă pe sanie. Un abil mecanic, prieten cu mine, a construit-o iarna trecută, aşa ca să se distreze. Înţelegeţi că dacă n-am fi avut aici benzină, trebuia adusă de foarte de departe? Lucru foarte greu şi sania mea nu v-ar fi fost de nici un folos.

— De minune! declară Raimondo.

— Să luăm cu noi, cantitatea necesară spre a zbura cu avionul până aici: om merge cu sania.

— Când? întrebă căpitanul.

— Dacă permiteţi, chiar mâine.

Cercetaşii petrecură de minune, toată ziua în tovărăşia căpitanului, care fusese de mai multe ori în Italia şi păstrase cele mai bune amintiri din Roma; crezură că au înlăturat de acum orice greutăţi în Siberia.

A doua zi, după ce lăsară pe Zomba în grija şefului medic care vorbea şi el italieneşte şi se putea deci înţelege cu bravul negru, cercetaşii încărcară benzina, nu tocmai bine rafinată, reînnoiră provizia alimentară şi plecară către satul Tunguşilor.

După zile şi nopţi de mers, întrerupte numai de rapide popasuri pentru a lăsa să se odihnească caii, ajunseră în sat şi fură primiţi foarte bine de şef.

Nu întârziară să piardă timpul în complimente şi alergară spre locul unde lăsaseră avionul.

Dar care nu le fu mirarea lor, apoi teama şi furia când nu-l mai găsiră?

Căutară prin împrejurimi, cale de câţiva kilometri, dar în zadar.

Şeful, către care se îndreptară, la insistentele lor întrebări răspundea cu plecăciuni şi zâmbete.

Prefăcându-se că îl întreba de alimente, şeful le aduse bucăţi de ren şi alte alimente indigene.

Tinerii le refuzară cu furie, continuând să le pretindă avionul.

Marius era aşa de furios, că dacă nu-l ţine Raimondo ar fi fost gata să sfarme capul şiretului sălbatec.

De sigur că Săgeata, fusese furat de indigeni; dar în ce scop, deoarece nu putea să le folosească la nimic, ei ne având nici cele mai elementare noţiuni de mecanică?

Veni noaptea şi trebui să se amâne cercetările; a doua zi, la ieşirea din cortul unde dormiseră, după ce făcuseră pe rând de veghe, văzând pe şef, încercară să-l ia prizonier în sanie.

Dar acesta, cu vocea sonoră, chemă vreo sută de indigeni care ieşiră înarmaţi de prin colibe.

Cercetaşii, în alternativa de a face o dârză rezistenţă cu armele lor perfecţionate sau de-a ceda, se hotărâră la acest din urmă lucru.

Puteau să fie copleşiţi de numărul indigenilor şi în orice caz nu voiau să facă un măcel nefolositor.

Reluară cercetările, toată ziua, dar fără nici un rezultat.

Marius era furios şi se jură că dacă nu găseşte avionul, va da foc satului de Tunguşi, chiar dacă ar fi trebuit să piară şi el în

mijlocul flăcărilor. Nu se putea împăca cu pierderea definitivă a minunatei maşini.

CAPITOLUL II
Unde e „Săgeata”?

Situaţia era foarte încurcată.

Desigur că Tunguşii duseseră avionul undeva transportându-l ca pe un vehicul oarecare, dar încotro?

Zăpada, foarte îngheţată, nu lăsase urme.

— N-avem decât un lucru de făcut, declară Raimondo.

— Să ne înapoiem la Tunguskoie, să povestim totul bunului căpitan, să cerem o întărire de cazacii, cu care să descoperim pe Tunguşii răpitori, faţă de care noi suntem în număr prea mic.

— Cu atât mai mult – sugeră Jean Bart – cu cât aceia cunosc obiceiurile acestor sălbateci şi vor şti să-i găsească pe hoţi.

Nu trebuiau să piardă vremea. Săriră în sanie şi refăcură drumul. Dar cât timp pierdut!

Încă zile şi zile de alergătură pe zăpadă!

Dar, îmboldiţi de o extraordinară stimulare, nu simţiră oboseala lungului drum şi nu se opreau decât timpul necesar odihnei cailor.

Căpitanul Petrovici îi primi stupefiat.

— De ce aţi venit cu sania şi nu cu avionul?

Dar când Raimondo îi spuse toată întâmplarea, nici nu-l lăsă să termine.

— O mie de draci! Vă dau aţâţi cazacii câţi vreţi, ba viu şi eu imediat. Ziua nu e pe sfârşite şi putem pleca imediat. Într-o jumătate de oră suntem gata.

— Minunat! zise Marius satisfăcut.

— Daţi-ne cai proaspeţi la sanie şi venim cu voi.

Se interesă de Zomba şi avură bucuria să constate că mergea din ce în ce mai bine.

Un sfert de oră după aceasta, treizeci de cazacii se aliniau în curte.

Ieşiră în trap, conduşi de Petrovici, care era la dreapta săniei cu cei trei tineri.

Fiecare om ave un sac de alimente pentru el şi nutreţ pentru animale.

Şi făcură, spre a ajunge la stepele îngheţate, acelaş timp făcut de cercetaşi cu sania.

Jean Bart, care fixase puncte de reper, putu să indice exact locul de unde aeroplanul fusese luat.

— Foarte bine! zise căpitanul. Haidem în sat să facem o anchetă repede. Vom afla cu siguranţă ceva.

Trebuia procedat cu energie.

Simţindu-se tare cu compania sa de cazacii, precum şi pe cei trei cercetaşi, cunoscuţi pentru bravura şi curajul lor excepţional, furios că această întâmplare îl făcea să piardă un timp preţios într-un ţinut fără importanţă pentru el, căpitanul puse întreg satul în stare de asediu.

Toţi locuitorii fură conduşi, de voie, de nevoie, pe piaţa, centrală a satului.

Acolo fură ameninţaţi de căpitan în puţine dar energice cuvinte.

Ameninţă să dea foc satului şi să-i ducă pe toţi prizonieri la Tunguskoie, dacă nu spuneau imediat unde este avionul.

Voia să ştie numele hoţilor.

Cazacii cu puştile întinse, înconjurau pe locuitori.

Aceştia, oameni, femei şi copii erau înspăimântaţi Ştiau că este în stare căpitanul să-şi traducă în fapte ameninţările.

Şeful statului, după o mică ezitare, cu vocea înceată vorbi câtva timp unor fruntaşi ai satului. Apoi înaintă şi zise:

— Doi din fii mei te vor conduce acolo unde se află maşina străinilor.

— Foarte bine. Dacă e cea mai mică înşelătorie sau dacă maşina e atinsă, cei doi fii ai tăi îmi vor servi ca ostatici! Vor fi luaţi la Tunguskoie. Şi dacă se împotrivesc, îi ucid.

Şeful se mulţumi să răspundă:

— Sunt sigur că fii mei se vor întoarce sănătoşi.

— Treaba ta! zise căpitanul.

Doi tineri ieşiră înainte, prezentându-se ca fiii şefului.

Ofiţerul le dădu ordin să încalece.

Şeful conducea caii pe care încălcaseră tinerii tunguşi.

După zece minute, toată compania galopa pe zăpadă, urmând cursul Tunguşiei de jos, care şerpuia într-o lungă dâră îngheţată, lucitoare pe câmpia de un alb opac.

Cei doi copii tunguşi erau supravegheaţi de cercetaşi, cu revolvere în mână. Către seară se făcu un popas, pentru odihnă şi pentru masa de seară.

Erau în vecinătatea unui alt sat tungus. Aeroplanul, după spusele celor doi copii, se găsea acolo.

Cazacii năvăliră ca o vijelie în sat şi cercetaşii avură emoţia să vadă pe piaţa mare a satului, avionul lor.

Săriră jos de pe cai şi urcându-se în nacelă, constatară că era în bune condiţii.

Între timp, căpitanul trimise pe cazacii săi prin colibe, unde se baricadaseră de frică, locuitorii.

Fură scoşi cu forţa afară.

Adunaţi în piaţă, căpitanul ceru să i se arate hoţii.

Aceştia, îngroziţi, se prezentară.

Când căpitanul îi interogă, unul din ei răspunse că luase maşina ca să nu fie luată de vânt, în timpul unei furtuni.

Era un pretext abil, dacă nu sincer.

Cercetaşii râseră. Prea puţin le păsa acum de motiv, de vreme ce găsiseră avionul.

Rugară pe căpitan să fie milos şi să ierte pe răpitori.

Căpitanul înălţă din umeri.

— Ah! Nu-i cunoaşteţi… dacă v-aţi lua după spusele lor…

Marius întrerupse:

— Sinceri, sau nu, nu au stricat avionul! E posibil, la urma urmei să fie şi adevărat. Ce să fi făcut cu el? Ştiau cât ţinem la el, poate au avut intenţia să cruţe mai mult maşina adăpostind-o aici.

Căpitanul răspunse:

— Trebuiau să fi lăsat pe cineva care să vă înştiinţeze. Pe ce în sat nu v-a spus nimeni nimic? De ce şeful se făcea că nu ştie? Fiţi siguri că ideea lor a fost să vi-l fure. În ce scop? Poate ca să se laude cu o pradă neobişnuită prin aceste ţinuturi. Ăsta le-ar fi dat mult prestigiu în faţa celorlalte triburi indigene.

— N-are importanţă, căpitane; iartă-i!

Căpitanul sfârşi prin a face pe placul tinerilor.

Şi după ce spuse că rău au făcut că nu au dat de ştire unde e avionul, le spuse că îi va ierta numai de hatârul străinilor.

Aclamaţii le răspunseră.

— Acum ce facem?

— Ne înapoiem la Tunguskoie să aşteptăm însănătoşirea lui Zomba. Avem un loc vacant pe bord, căpitane. Dacă voieşti să-l ocupi, ne faci plăcere. Cred că soldaţii se pot întoarce şi singuri în oraş.

Căpitanul primi.

— Vă mărturisesc că tocmai voiam să vă cer acest lucru.

Nu mai întârziară în mizerabilul ţinut.

După o masă substanţială, preparată de cazacii cu ajutorul unor alimente luate din avion (deoarece Tunguşii nu luaseră nimic), cercetaşii umplură rezervorul cu benzină.

Cu tot întunericul, avionul îşi luă zborul. Raimondo se aventură pentru că noaptea se anunţa clară şi liniştită.

Cerul scânteia de miliarde de stele. Nu sufla nici o undă de vânt. Se puteau conduce cu busola şi erau siguri că vor ajunge în oraş fără nici un incident.

Într-adevăr, în mai puţin de patru ore, aeroplanul făcu cei opt sute de kilometri distanţa.

Şi aterizară la miezul nopţii, lângă oraş.

Căpitanul intră în oraş şi sculă o duzină de cazacii care veniră să remorcheze avionul până la platoul cazarmei.

Dar intrarea era prea îngustă spre a putea să treacă.

Să zboare peste cazarmă spre a putea ateriza în curte, prin întunericul acela, putea să fie periculos.

Atunci un pichet de douăzeci şi patru de soldaţi făcură de gardă, lângă avion, până la ziuă.

Cei patru cercetaşi se duseră să se culce.

Aveau mare nevoie.

A doua zi dimineaţa, primul gând fu pentru Zomba.

Bravul negru era aproape vindecat.

— Încă două trei zile – zise medicul – şi va putea sa meargă în condiţii perfecte şi pentru totdeauna obişnuit cu frigul.

Cercetaşii rămaseră la Tunguskoie patru zile, distrându-se cu interesante conversaţii cu căpitanul şi ofiţerii săi, care vorbeau cu toţii franţuzeşte şi italieneşte, precum şi cu vânătoarea de lupi.

Aceasta era o distracţie violentă, destul de potrivită cu temperamentul lor neastâmpărat.

Înainte de a pleca, Teodor Petrovici întrebă pe tineri care le erau intenţiile.

Raimondo răspunse:

— Vrem să vizităm lacul Baikal.

— Dar ştiţi că în acest sezon e complet îngheţat.

— N-are importanţă, răspunse Jean Bart. După descrieri, lacul acesta e înconjurat de stânci sălbatece, acoperite cu păduri minunate pe care am vrea să le admirăm.

— Am să vă propun un lucru – replică căpitanul – fără ca acesta să se îndepărteze de lacul Baikal. Ştiu că un grup de nihilişti s-au refugiat acolo şi se ascund în împrejurimile lacului.

Spre a vă spune drept, nu sunt chiar nihilişti, ci ocnaşi evadaţi, răufăcători, criminali, care spre a se reabilita în faţa unei părţi din societatea rusă şi spre a obţine ajutor, s-au înrolat în partidele revoluţionare care agită ţinutul Tomsk. Acest complot are de scop asasinarea guvernatorului din Tomsk în timpul unei călătorii pe care acesta o va face în primăvară prin toată Siberia până la lacul Baikal. Guvernatorul călătoreşte spre a inaugura un tunel de linie subterană care va servi ca trecere, în linie dreaptă, până ia cala ferată transsiberiană. Complotul descoperit, e vorba să fie prinşi autorii şi instigatorii, înainte de a începe călătoria.

— La Tomsk, guvernatorul a arestat deja pe adevăraţii nihilişti, organizatori primitivi ai complotului. Acum mai rămâne ca şi ocnaşii să fie arestaţi, falşii nihilişti care şi-au luat sarcina să-l execute. Ofiţerul însărcinat cu conducerea operaţiilor militare şi cu agenţii de poliţie e prietenul meu. Se numeşte Ivan Ivanovici. Dacă vreţi vă voi da o scrisoare către ele şi veţi lua parte la expediţie. Dar e periculoasă, vă înştiinţez.

— Eh! O mie de pipe! întrerupse Marius. E tocmai ce căutam.

— M-am gândit şi eu, adaogă căpitanul zâmbind. Atunci acceptaţi?

— Acceptăm! răspunse Raimondo cu entuziasm. Ne vom prezenta cu mare plăcere, din partea d-tale, lui Ivan Ivanovici.

— Dacă vom putea să-i fim de folos, vom fi bucuroşi să facem, la rândul nostru, serviciu guvernului rus, care ne-a ajutat să regăsim avionul.

Marius făcu ecou acestor vorbe:

— Bine ai vorbit!

Distanţa de la Tunguskoie la Irkutsk e de două mii cinci sute de kilometri în zbor.

Săgeata putea face opt mi fără a avea nevoie să reînnoiască provizia sa de benzină; dar pentru orice întâmplare, umplură complet rezervoarele.

Adunară şi provizii alimentare, care să le ajungă nu numai până la Irkutsk dar chiar pentru cazul când ar fi fost siliţi să se mai oprească undeva.

La Irkutsk s-ar fi putut aproviziona cu orice, fiind un oraş mare unde ar fi putut găsi ori şi ce ar fi voit.

Era şi cartierul general al lui Ivan Ivanovici.

În ultimele zile petrecute la Tunguskoie, Zomba ieşi mereu spre a se obicinui cu aerul.

Prima oară, simţi un oarecare rău. Dar încet, încet, se obicinui,

aşa cum prevăzuse doctorul.

În ziua când fu hotărâtă plecarea, negrul era gata fără grijă de sănătatea sa deplin restabilită.

Cei patru călători se îmbrăcară călduros cu blănuri calde.

Plecarea se făcu dis de dimineaţă care promitea o zi frumoasă.

Toată sotnia de cazacii era aliniată la ieşirea din cazarmă, într-un cordon care ţinea mulţimea, curioasă să vadă plecarea avionului.

După cum se poate uşor închipui, în zilele acelea, peste tot nu se vorbea decât despre cei trei cercetaşi.

Căpitanul Teodor Petrovici îi îmbrăţişă pe rând, strânse puternic mâna lui Zomba şi când aeroplanul începu să părăsească pământul, strigă:

— Trăiască Italia!

— Trăiască Rusia! răspunseră cercetaşii cu entuziasm.

În curând Tunguskoie nu mai fu decât un punct negru în imensa câmpie albă.

În câteva minute, zburând, ei nu mai văzură decât imensitatea acoperită cu zăpadă.

CAPITOLUL III
Irkutsk cel alb, Irkutsk cel negru

Irkutsk este oraşul cel mai important din Siberia Orientală.

Era capitala districtului cu acelaş nume.

Era aşezat pe malul drept al fluviului Angara care, câţiva kilometri mai încolo, se aruncă în lacul Baikal.

Irkutsk a fost fondat în 1652 de cazacul Ivan Pakhabow.

Acesta şi-a făcut aici cartierul general spre a aduna la olaltă triburile Sayhaks, care locuiau ţinutul acela.

Oraşul luă oarecare întindere graţie numeroşilor condamnaţi politici care erau deportaţi acolo.

Populaţia actuală e compusă în mare parte din coborâtorii acelora. Prima biserică fu ridicată în 1686. În 1736 oraşul fu făcut capitală a districtului.

Populată de elementul intelectual al societăţii ruse şi polonă, deportată aici, Irkutsk trece pe drept cuvânt ca umil din cele mai importante oraşe ale imperiului, cu toată depărtarea sa de centrul Europei şi de capitala rusă.

Într-adevăr Irkutsk e la şase mii de kilometri de Petrograd şi la cinci mii două sute de Moscova.

Un mare număr de edificii importante: temple, biserici, ospicii, şcoli, muzee, mărturisea inteligenţa şi activitatea locuitorilor şi prevedea capitalei siberiene un viitor prosper.

Dar, din nefericire, în luna Iulie 1879 un groaznic incendiu a distrus trei sferturi din oraş şi mai ca seamă cartierele cele mai frumoase.

În acea catastrofă, trei mii şase sute de case, zece biserici, cinci bazare, edificiile vămii şi toate mărfurile au fost distruse de flăcări. Urmele acestui dezastru se mai văd încă.

În mare parte, nu au mai rămas decât case izolate, care oferă un contrast curios cu palatele monumentale făcute în urmă şi ocupate de înalţii funcţionari.

Deşi aşezat pe aceeaşi paralelă cu Amsterdam, Irkutsk are o clima siberiana medie, tot anul, sub zero.

Iarna are loc aici un intens comerţ de carne, vânat şi peşte îngheţat.

Se vinde şi lapte îngheţat sub formă de cuburi care se găsesc

pretutindeni. Produsele indigene se găsesc ieftin chiar în timpul iernii.

Dar acelea care vin de dincolo de munţii Urali ajung preţurile fantastice din cauza lungimii parcursului. O sticlă de bere englezească costă de la opt la zece franci. O lămâie, trei franci. Acestea erau cel puţin preţurile în epoca pe care cercetaşii sosiră în oraş, adică iarna 1914-1915.

Piatra fiind rară în regiune, străzile erau de pământ bătut; drepte, largi, cu trotuare de lemn.

Jean Bart tocmai dădea tovarăşilor aceste lămuriri, când clopotniţele Irkutskului apărură spre miezul zilei a doua după plecare.

Deşi călătoria nu durase decât aproape douăsprezece ore, fusese făcută în două etape, oprindu-se noaptea într-o mare câmpie de unde îşi luaseră zborul la orele opt dimineaţa.

Se hotărâră să se coboare în vecinătatea oraşului, lăsând avionul în grija lui Marius.

Raimondo şi Jean Bart trebuiau să întrebe unde se afla căpitanul Ivan Ivanovici.

Deşi nu ştiau limba rusă, învăţaseră de la Teodor Petrovici câteva vorbe speciale folositoare în circumstanţe obişnuite; şi ei le scriseră pe o hârtie, cu ortografia latină, deoarece altfel era greu de descifrat.

Căpitanul Ivanovici vorba curent franţuzeşte ca orice rus din societatea bună.

Când cei trei cercetaşi aterizară, o mare mulţime de oameni veniră de prin împrejurimi şi îi înconjură. Dar era o mulţime pacifică, fără nici o intenţie ostilă. Marius şi Zomba erau suficienţi spre a o ţine la distanţă.

Strigară în ruseşte: „Înapoi! Înapoi!” Şi fură ascultaţi fără greutate.

Lucrurile merseră şi mai uşor decât s-ar fi aşteptat.

În mulţime văzură o uniformă de cazac. Raimondo se duse spre soldat şi consultându-şi micul vocabular rus, zise:

— Venim din Tunguskoie şi avem o scrisoare pentru căpitanul Ivan Ivanovici din partea căpitanului Teodor Petrovici. Te rugăm să ne conduci la el.

Accentul romanului nu era desigur prea corect. Dar cazacul răspunse fără să ezite:

— Da.

Soldatul, care părea că e un mujic, adică om din popor, era

încurcat. Deşi pricepuse numele, poate că nu pătrunsese bine de ce eră vorba. Luma râdea. Râde de el sau de aviatori?

Aceştia erau nelămuriţi când căpătară un ajutor nesperat.

O tânără frumoasă, îmblănită şi cu un splendid păr blond care îi ieşea de sub toca de lutru, se desprinse din mulţime şi veni lângă ei..

Zise, corect, în italieneşte:

— Domnule, sunteţi italian? Mi se pare aceasta după accent.

Raimondo, se întoarse, foarte surprins. Salută galant pe domnişoară şi răspunse:

— La ordinele voastre, domnişoară.

— Cu cine avem onoarea să vorbim – zise Jean Bart care se apropiase.

Tânăra se roşi, avu un moment de ezitare. Apoi zise:

— Mă numesc Rima Messelmann. Locuiesc aici în Irkutsk. Cunosc pe căpitanul Ivan Petrovici. Dacă vreţi să mergeţi la dânsul, vă conduc eu.

— Vom fi fericiţi, domnişoară – răspunse Raimondo – şi vă mulţumim de amabilitate.

— Nu aveţi pentru ce, răspunse copila.

Am voiajat mult în Italia şi sunt fericită să vă fac acest mic serviciu.

Domnişoara Messelmann zise în ruseşte cazacului că nu mai era nevoie de el. Mulţimea, care pricepuse de ce e vorba, îşi concentrase toată atenţia la aeroplan, iar cei doi cercetaşi urmară pe tânăra conducătoare.

Aceasta nu întârzie să se oprească în faţa unui vehicul uşor şi elegant zis *isoo* în localitate, la care erau înhămaţi doi cai pur sânge.

Isvotschicul pe capră, îmbrăcat în blănuri, căscă ochii văzând pe *barina* cu doi necunoscuţi.

Dar când ea îi puse lângă dânsa, acoperindu-i cu două cuverturi îmblănite peste picioare, el nu lăsă să termine ordinul scurt pe care i-l dăduse fata şi biciuind caii, făcu să zboare uşoara trăsură pe zăpadă cu o iuţeală vertiginoasă.

Încetini puţin pe străzile oraşului. Nimeni nu vorbea nimic.

Ajunşi la o poartă în faţa căreia doi cazacii făceau de gardă, domnişoara Messelmann sări jos şi zise cercetaşilor:

— Aceasta e cazarma cazacilor, unde căpitanul Ivan Ivanovici ocupă un apartament. La ora asta este desigur acasă.

Cei trei tineri coborâră şi se înclinară ceremonios.

Raimondo luă cuvântul:

— Domnişoară, în ce mod vă putem mulţumi?

— Dar nu aveţi de ce! răspunse copila.

— Sperăm să ne revedem? adaogă Jean Bart.

Domnişoara Messelmann făcu un gest evaziv, sări în trăsură. Dete un ordin şi tinerii o văzură dispărând pe drum.

Deoarece gentila domnişoară cunoştea pe căpitan, era neîndoios că o vor putea găsi pe urmă.

Când pronunţară numele lui Ivan Ivanovici, unul din cazacii, de gardă la poartă, se mişcă imediat făcând semn să-l urmeze.

Curând, cercetaşi se găsiră într-o odaie foarte mare şi luminoasă.

Un tânăr înalt, elegant, care purta o uniformă minunat croită, răspunse cu un zâmbet la primele vorbe ale lui Raimondo.

— Vorbiţi italieneşte – zise el franţuzeşte, după ce citise scrisoarea de prezentare a colegului – eu nu vorbesc italiana dar o pricep foarte bine. Fiţi bine veniţi în vechea capitală a Siberiei mele. Cunosc faptele voastre – cine nu le cunoaşte? – şi vă admir din toată inima. Cunosc şi frumoasa voastră ţară. De puţine săptămâni m-am înapoiat de la Roma, de lângă ambasada noastră, fiind rechemat spre a conduce cercetările în complotul din Baikal. Cei trei cercetaşi italieni! Raimondo, Marius şi Jean Bart! Cine ar fi spus că-mi va fi dat să vă cunosc şi încă aici, în casa mea. Cu toate astea, fotografiile care le am un vă seamănă.

În timp ce vorbeau, toţi se aşezară în minunate fotolii de piele, cu o senzaţie de odihnă pe deplin explicabilă.

— Când am plecat din Italia – zise Jean Bart – aceste fotografii semănau cu noi. Dar, de atunci...

— Cred şi eu! Se înţelege. Şi ofiţerul rus râse. În ce parte a lumii n-aţi umblat? Mai întâi Africa, cu minunata călătorie pe jos, de-a lungul ecuatorului! Şi India unde aţi întâmpinat atâtea pericole! Minunatele insule ale Australiei! Republicile americane! Aţi fost de o mie de ori în pericol de moarte şi aţi scăpat totdeauna graţie extraordinarului vostru curaj şi sânge rece. Timpul şi cei doi ani de viaţă încontinuu agitată, intemperiile, toate au contribuit să vă modifice liniile feţei. Cred că atunci n-aveaţi nici umbră de mustaţă?...

— Oh! Cred şi eu! făcu Raimondo trecându-şi degetele peste umbră de mustaţă ce-i mija pe buză.

— Nu importă, reluă căpitanul. Aşa aveţi un aspect bărbătesc, ce vă lipsea în fotografiile ce le-am văzut la Roma. Vă repet,

deci: fiţi bineveniţi! Deoarece vreţi să luaţi parte la cercetările mele, vă pun în curent cu totul. Vă sunt recunoscător, pentru că experienţa extraordinară pe care aţi câştigat-o în orice fel de aventuri, va contribui la capturarea briganzilor mai de grabă decât toţi soldaţii şi poliţiştii mei!

— Oh! întrerupse Raimondo. Ne lăudaţi prea mult. Mai întâi trebuie să ne puneţi la încercare. În definitiv noi vom fi oaspeţii şi soldaţii voştri şi, dacă credeţi, nu vom lucra decât sub ordinele voastre.

— Nu, nu! exclamă Ivan Ivanovici. Nu vă vom da nici un ordin. Trebuie să aveţi deplină iniţiativă, deoarece un ordin, oricât de bun ar fi, nu face cât extraordinara voastră intuiţie, maturitatea judecăţii voastre precoce şi valoarea activităţii voastre. Veţi fi bunii mei tovarăşi, consilieri şi amici. Dacă aveţi ceva de spus, ascult cu cea mai mare plăcere. Vom lucra de acord, vă voi pune la dispoziţie orice număr de oameni vă trebuie spre a vă executa planurile în toată independenţa.

Nu se putea să fie cineva mai binevoitor.

Ivan Ivanovici era un om într-adevăr simpatic.

Invită la masă pe vizitatori care, deşi primiră, spuseră că trebuiau să se ducă să caute pe Marius şi pe Zomba.

— Dar se înţelege! răspunse căpitanul. Mă duc eu în dată...

Se opri, lovit de un gând.

— Dar aeroplanul? Unde îl veţi pune?

— Tocmai vream să vă întrebăm, zise Raimondo. Noi am sosit de zece minute şi domnişoara Messelmann...

— Domnişoara Messelmann? întrerupse căpitanul. O cunoaşteţi?

Raimondo povesti amabilitatea tinerei siberiene.

Căpitanul zâmbi.

— Dar foarte bine! Veţi putea mulţumi după voie pe domnişoara Rima Messelmann, deoarece într-una din zilele acestea îmi voi face o datorie să vă prezint familiei sale, care e una din cele mai ospitaliere din Irkutsk. Dar să vedem de avion. Trebuie neapărat să-i facem rost de hangar, căci în expediţia lacului Baikal, e mai bine să fiţi călări lângă mine Nu există aerodrom aici, sau mai bine zis, încă nu există. Dar în cazarmă e destul spaţiu spre a închide avionul într-un loc sigur. Singura greutate e să-l transportăm până acolo. Străzile din acest oraş nu sunt toate aşa de largi ca să-i poată trece un avion. Pe calea, aerului, nu ştiu dacă veţi putea ateriza în curtea cazarmei. După

mine. N-aveţi lungimea necesară.

Trebuie să hotărâţi singuri.

Raimondo şi Jean Bart se duse cu ofiţerul la fereastră.

Curtea era imensă.

— Oh! zise Raimondo. Dacă regulamentele poliţieneşti nu opresc pe aviatori să zboare peste oraş, va fi uşor să aterizăm. Dar trebuie ca în acel moment în curte să nu fie nimeni; căci dacă ne vom feri încolo şi încoace, vom capota cu siguranţă.

— De acord. Atunci să modificăm prima mea idee. Să mergem toţi trei la aeroplan. Voi da ordin ca să nu intre nimeni în curte până nu veţi fi aterizat.

— Apoi luăm masa cu toţii!

— Toţi cinci, căpitane; dacă îmi daţi voie, rectifică Raimondo.

— Toţi cinci? Cine mai e cu voi?

— Zomba.

— Zomba!... Zomba... Ah! Da! Acum îmi aduc aminte că am citit. E un negru, mi se pare, un ascar abisinian, dacă nu mă înşel. Un servitor credincios... E încă cu voi?

— Nu ne-a mai părăsit, afară de mici întreruperi, de când l-am luat cu noi în acel voiaj unde era să ne lăsăm viaţa. Dar nu e numai servitorul nostru, e tovarăşul nostru credincios, prietenul nostru... Cu acest titlu, îl luăm peste tot cu noi, la masă şi în orice loc ne ducem noi. Dar la masa voastră, căpitane, la masa unui soldat ce sunteţi, un soldat ca el...

— Dar – replică zâmbind căpitanul – amicul vostru Zomba va sta la masa mea alături de voi!

— Mulţumesc, căpitane! zise Jean Bart.

În curând avionul, după ce zbură peste oraş, ateriză uşor în curtea cazarmei.

În oraş, povestea celor trei cercetaşi trecea din gură în gură.

Cei mai mulţi îi cunoştea din auzite şi voia să-i vadă.

Era de altfel şi prima oară când un avion se oprea la Irkutsk.

Mii de ochi, pe străzi, urmărise zborul, de la plecare până la sosirea lui deasupra cazarmei.

Aclamaţi entuziaste îl însoţiră până la aterizare.

La masa căpitanului, cei patru călători nu fură singurii invitaţi.

Mai erau locotenentul Boris Konsakov şi Atanasie Georgewski, comisar special de poliţie ataşat pe lângă căpitan cu ocazia misiunii pe care trebuia s-o îndeplinească.

În timpul mesei, nu se discută decât de expediţia împotriva conjuraţilor din Baikal, cum erau numiţi.

Cercetaşii fură puşi în curent cu situaţia care, în rezumat, era următoarea:

Conjuraţii din Baikal trebuiau să fie o duzină care, urmăriţi din oraş în oraş de poliţiile din Tomsk şi Irkutsk, din sat în sat, erau constrânşi să se refugieze în cele mai pustii ţinuturi de pe malurile marelui lac.

Acolo, nu se ştia unde sunt ascunşi.

Poliţişti abili trimeşi în cercetare acolo se întorseseră fără nici un rezultat.

Dar se credea că falşi nihilişti se ascund într-una din numeroasele grote situate între stâncile de pe malul lacului, mai ales spre sud, către râul Angara, la extremitatea orientală a Baikalului.

Ivan Ivanovici hotărâse să facă o expediţie a doua zi.

Luau parte cazacii şi poliţişti pentru a ocupa malurile lacului unde se aflau aceste grote.

Trebuiau cercetate una câte una.

Aceasta era sarcina agenţilor de urmărire în timp ce cazacii formau un cordon destinat să oprească pe oricine.

— Foarte bine, aprobă Raimondo. Mâine mergem cu voi; colaborarea noastră se va face după împrejurări.

— Minunat – obiectă căpitanul – dar eu cred că ar fi mai bine să amânăm expediţia generală cu trei, patru zile şi să plecăm numai noi, fără poliţişti şi soldaţi, în expediţie. Poate că din examinarea locului, să aveţi, voi, cercetaşii, vreo idee mai bună decât expediţia proiectată.

— Tot ce se poate, mii de pipe!

— Atunci, dacă vreţi vă odihniţi astăzi şi în noaptea asta. Mâine, în zorii zilei, vom pleca călări.

— Ce distanţă e de aici la vărsarea râului Angara? se informă Raimondo.

— Vreo cincizeci de kilometri, răspunse căpitanul. Putem să ne înapoiem noaptea, dacă expediţia noastră nu durează mai mult ca două ore. Poate că în cazul când va trebui să rămânem acolo, ar fi bine să luăm şi corturile şi proviziile necesare.

— La război ca la război! zise râzând locotenentul Boris Korsakov.

— Foarte bine! întrerupse Marius. Dar, dacă dispuneţi de importante forţe poliţieneşti, de ce nu vă duceţi de-a dreptul să-i asediaţi acolo.

— Fiindcă nu vreau să expun fără o absolută necesitate viaţa

oamenilor mei, răspunse căpitanul. Într-adevăr, am fost avertizat că fiecare conspirator are două bombe de o putere îngrozitoare. Aceşti bandiţi, care aparţin celei mai rele categorii de indivizi, dar care nu sunt lipsiţi de curaj, au hotărât să arunce acele bombe – pe care le au cu ei – când vor fi printre de cazacii sau poliţişti. Înţelegeţi că ar fi un adevărat măcel. Pentru capturarea câtorva răufăcători, nu trebuie să expun viaţa a o sută de oameni! Ah! Nu! Prefer să-i surprind prin şiretenie şi să-i împuşc din depărtare pe mizerabilii aceia. Dar trebuie să ştiu unde se ascund spre a-i surprind pe toţi în momentul când vor ieşi din ascunzătoare.

— În definitiv – zise Raimondo – ceea ce trebuie evita este întâlnirea în grup cu bandiţii.

— Da, aprobă căpitanul. Trebuie să ucidem de departe înainte ca ei să poată folosi bombele lor spurcate. Nu vă ascund că aş fi nemângâiat dacă vi s-ar întâmpla ceva. Vă las, repet, întreaga libertate de acţiune. Dar vă sfătuiesc să fiţi prudenţi. Îndrăzneala şi curajul vostru sunt bine cunoscute şi nu veţi strica reputaţia voastră în vreo acţiune puţin chibzuită.

După masă, Ivan Ivanovici propuse celor trei cercetaşi să viziteze oraşul.

Zăpada căzuse în abundenţă, străzile erau acoperite de un strat gras, întărit de frig. Sania zbura cu repeziciune.

Vizitară centrul şi suburbiile oraşului. Era într-adevăr Irkutsk cel alb, cum îl numeau unii călători.

Jean Bart, după ce făcuse reflexiunea, căpitanul zis râzând:

— Da, Irkutsk cel Alb, când zăpada îşi aruncă deasupra mantaua ei imaculată, dar în alte epoci, Irkutsk cel negru. Într-adevăr, afară de unele palate ale funcţionarilor sau industriaşilor bogaţi, întregul oraş e mai curând de culoare închisă, dacă treci prin locurile unde mai subzistă urmele incendiului, n-ai să vezi decât colibe negre, în care de bine, de rău, locuiesc familiile lucrătorilor.

Scurta după amiază fu consacrată vizitării oraşului când cercetaşii reintrară în cazarmă, cunoscând tot ce trebuia şi era mai interesant din capitala siberiană.

Două camere comunicante le fură date pentru noapte.

După ce cinară cu conmeseni de la dejun, tinerii şi negrul se culcară şi adormiră de vreme, deoarece a doua zi trebuiau să fie gata pentru obositoarea expediţie către lacul Baikal.

CAPITOLUL IV
Justiţia conjuraţilor

Lacul Baikal e bazinul cel mai mare din Asia şi unul din cele mai mari din lume.

Ocupă o vale limitată la nord de lanţul munţilor Baikal şi la sud de ultimele creste ale munţilor Daur. Nivelul său e de 390 metri deasupra apei mării. Are o lungime de mai bine de cinci sute kilometri. Lărgimea sa variază de la cincizeci la optzeci de kilometri, suprafaţa este de treizeci şi patru mii, nouă sute şaptezeci şi cinci kilometri pătraţi.

Are o adâncime medie de două sute cincizeci de metri, dar în unele puncte este cu mult mai adânc.

Are şi o singură insulă, Alkon, care are aproape şapte sute kilometri pătraţi.

În lac se revarsă mai multe râuri dintre care cele mai principale sunt Angara, Bargsinia, Seleugra, afară de alte numeroase torente care se umflă în anumite sezoane şi îşi varsă apele în lacul cel mare.

Lacul îngheaţă din Decembrie până în Mai.

Grosimea gheţei ajunge atunci doi metri şi niciodată mai puţin de un metru.

Vântul, suflând cu violenţă, provoacă pe ape valuri periculoase: nu e rar să le vezi înălţându-se la peste doi metri. Vara, nori groşi plutesc aproape de ape.

Dar în cursul zilei, apele sunt de un verde limpede şi transparent.

În regiunea Baikal se simt dese cutremure de pământ care modifică aspectul stâncilor şi chiar cursul lacului.

Fauna cuprinde foca, nisetrul, salmonul şi alte câteva soiuri de peşti comestibili.

Pasări acvatice străbat apele lacului. Moluştele în schimb sunt rare.

Navigaţia pe lac nu e importantă.

Biete vaporaşe de pescari.

În epoca de care ne ocupăm, nici o mişcare deoarece lacul era îngheţat.

În momentul când, cercetaşi luau masa cu oaspeţii lor, cine s-

ar fi găsit în extremitatea de sud a Baikalului şi ar fi avut un binoclu şi s-ar fi ascuns după stâncile de pe mal, ar fi putut vedea peripeţiile unui ciudat spectacol.

Ar îi văzut un fum sau mai bine o undă de apă fierbinte ieşind dintr-un bloc de gheaţă de la poalele stâncii.

O gaură neagră se deschise brusc la vreo trei metri deasupra nivelului lacului.

De acolo ieşea mereu vapori...

Se auzea un uşor şuierat.

Deschiderea aceia se mărea, mereu şi se apropia de lac.

În scurtă vreme era în deajuns de largă ca să facă loc unui om.

Un cap de om apăru acolo.

Se feri, privi în toate părţile şi dispăru.

Câteva clipe în urmă, orificiul fu ocupat de un om întreg.

Desfăcând o scară de frânghie, coborî: apoi merse pe gheaţă, cu paşi repezi în direcţia căii ferate transsiberiene.

Ţinutul în această zonă, era pustiu. Nu se vedea ţipenie de om.

Nu era pe acolo nici o fermă, nici o păşune; pădurile abundente în vânat erau în partea opusă.

Omul părea că nu se mai ascunde. Ajunse lângă talazul căii ferate, se sui şi merse pe mica potecă care mergea paralel cu linia de fer, spre Irkutsk.

În acelaş timp gaura care se lărgise în gheaţă la început acum se micşora din ce în ce, până dispăru de tot.

Sloiul de gheaţă redeveni neted şi lucios.

Ce se întâmplase?

Un lucru foarte simplu.

Îndărătul zidului de gheaţă era o peşteră, comodă şi bine ascunsă.

Unsprezece oameni erau acolo adunaţi.

Ciudat lucru că trei dintre ei purtau o pelerină neagră care avea trei găuri: două pentru ochi şi una pentru nas.

Peştera de formă pătrată avea trei din pereţii săi, tavanul şi podeaua de piatră, al patrulea era gheaţă.

La picioarele acestui perete era o ustensilă pe care om de meserie l-ar fi recunoscut. Era o sobiţă care fusese aprinsă spre a topi gheaţa.

Când voiau să-l deschidă deschideau un robinet de apă, care venind de sus, sub influenţa frigului îngheţa pe măsură ce cădea şi închidea gaura...

La doi metri de acolo nu ar fi putut să bănuiască că îndărătul acelui perete de gheaţă se găseau la taifas conjuraţii din Baikal.

Grota era foarte largă şi era împărţită în două de un perete falş cu o uşă.

După numărul armelor atârnate pe pereţi, prima parte era destinată celor nouă conjuraţi care erau oarecum subalterni.

Într-un colţ un fel de sobă de bucătărie al cărei coş se pierdea într-o gaură.

Probabil spre a evita fumul care i-ar fi trădat, tubul: se deschidea într-una din numeroasele crăpături de stânci care sfârşesc în nişte adevărate prăpăstii înainte de a ieşi la suprafaţă.

Soba avea lângă ea o uriaşe provizie de lemn uscat şi tăiat, care se-nălţa până la tavan.

În a doua cameră a peşterii, pe pereţi erau atârnate carabine englezeşti de un model recent, arme de mare lux, care băteau departe şi extrem de precise.

Era, se înţelege, odaia destinată celor trei şefi care îşi ascundeau feţele sub pelerinele negre.

Era aproape de prânz şi cei unsprezece indivizi şedeau pe nişte bănci de lemn în jurul unei mese mari.

În faţa fiecăruia era un tacâm de metal, o farfurie şi-o mică sticlă. În mijloc era o tavă mare conţinând o specie ide friptură.

Toţi mâncau în tăcere din farfurie, cu pâine neagră. Când friptura se isprăvi, mâncară diferite brânzeturi din care aveau o mare cantitate.

Dar deodată unul din indivizi mascaţi dete un pumn în masă şi zise:

— Acum destul! Sculaţi-vă cu toţii..

Subalternii se ridicară, strânseră masa; tacâmurile le curăţiră şi le băgară într-o deschizătură a zidului.

— Consiliul e deschis, spuse din nou omul mascat. Toţi se aşezară.

Cei opt subalterni (al nouălea, după cum am văzut, ieşise) priviră cu mirare şi oarecum neliniştiţi cele trei pelerine negre.

— Iată, continuă acel ce vorbise, nu v-aţi întrebat de ce, am trimis afară pe Prislo, să-mi ia tutun, de care n-am nevoie? Am făcut-o fiindcă Prislo e un trădător şi care...

Fu întrerupt de exclamaţii de surprindere. Toţi se ridicară.

— Staţi jos – ordonă şeful – repet, e un trădător! Iată dovada.

Scoase de sub pelerina neagră un plic nesigilat: îl deschise şi

citi, un bileţel pe care unul îl citi tare şi care era rupt jos:

„Ora cea mai bună spre a surprinde pe conjuraţii din Baikal e către două dimineaţa. Toţi dorm la ora aceia. Veţi putea pune un narcotic în masa de seară. Eu n-o să mănânc. Ei vor fi profund adormiţi când eu cu cuţitul voi putea să fac loc de trecere cazacilor. Răspundeţi ca de obicei.”

Nimic altceva.

Sfârşitul scrisorii era rupt.

— Era scrisul lui Prislo! observă unul.

— Fără îndoială, dar nu ajunge – zis liniştit şeful. Vreţi alte dovezi? Am găsit această scrisoare pe urma paşilor lui.

— Pentru mine e clar. Prislo prepara o scrisoare pentru corespondentul său obişnuit, de sigur un poliţist. Am găsit-o eu; e probabil că nu e o copie ci chiar originalul; ar fi fost periculos să facă altfel. Cum de se găsea aşa, ruptă, în urma paşilor lui Prislo, nu mă importă. Cea ce e important e că o am în mână. Cred că nimeni dintre voi nu se îndoieşte de vinovăţia lui Prislo.

— Trebuie pedepsit, zise un mascat.

— Îl vom judeca, declară şeful. Gândiţi-vă şi să-l aşteptăm. Nu cred să întârzie.

Conjuraţii din Baikal trebuie să fi fost obişnuiţi să nu vorbească degeaba, deoarece se scurse o oră fără ca nimeni să nu deschidă gura.

Unii se gândeau, cu coatele pe masă şi cu bărbia în mâini.

Unii din ei, cu capul pe braţe, adormiseră.

Unul dintre cei trei mascaţi luase o cărticică din camera alăturată şi citea, la lumina lămpii.

La un moment dat, nemişcarea generală se transformă într-o mare agitaţie.

Se auziseră trei lovituri surde, ca un fel de bătaie de tobă.

Era semnalul convenţional.

Ori de câte ori se deschidea o gaură spre a intra sau ieşi se luau precauţii speciale.

Banditul care avea în grijă maşina, îngenunchea şi îndrepta căldura spre un punct al gheţei care se topea repede.

Apa topită se strângea printr-un canal, într-un rezervor special, de unde cu o pompă de mână era turnată pe deasupra, la urmă, ca îngheţând, cum am mai spus, să astupe gaura.

În timp ce se făcea gaura, patru oameni cu carabinele gata pândeau la intrare.

Când gura era gata, cei patru ar fi tras laolaltă dacă s-ar fi ivit

altcineva decât omul lor.
Cei trei şefi, aşteptau.
Toţi ceilalţi cu carabinele gata, se lipeau de pereţi.
Dar se auzi cuvântul de ordine. Era vocea lui Prislo.
Unul din oameni îi aruncă scara de frânghie şi capul lui Prislo apăru.
Banditul se vârî pe gaură şi sări înăuntru.
Se făcu operaţia închiderii, foarte uşurată de cele douăzeci de grade sub zero.
Prislo, fără să bănuiască nimic, puse pachetul zicând:
— Iată tutunul.
— Foarte bine. Lasă armele.
Fără să se teamă de ceva, Prislo luă carabina de pe umăr şi se duse lângă tovarăşi.
Dar, deodată se văzu ameninţat de unsprezece revolvere.
Şeful strigă:
— Sus mâinile!
Prislo îngălbeni şi ridică mâinile care îi tremurau.
Atunci şeful se apropie şi-l căută în buzunare.
Scoase două mici cutii pătrate pe care le puse pe masă.
Erau bombele pe care le purta fiecare bandit.
Îi scoase şi revolverul pe care i-l puse alături.
— Acum du-te de te aşază colo, pe scaun lângă perete. Vei auzi acuzarea ta.
Prislo se supuse. N-avea ce face!
Era livid.
Camarazii şedeau pe cele două bănci, lângă masă: cele trei măşti pe scaune mai înalte.
Cel ce vorbise şi mai înainte, zise:
— Prislo, uite-te la hârtia asta. O recunoşti? Şi, în acelaş timp i-o aruncă în obraz.
Banditul o prinse din zbor şi răspunse fără să ezite, ba chiar cu oarecare impertinenţă:
— O recunosc! E a mea!
— Aşa dar, ne trădezi? zise şeful. Eu am găsit acest fragment de scrisoare într-un loc unde se vedeau paşii tăi. Ai dat scrisoarea, s-au aceasta nu era decât copia?
— N-am expediat scrisoarea. O scrisesem şi vream s-o trimit, când am văzut că o pierdusem. Sunt mulţumit că ai găsit-o şi că totul s-a sfârşit. De când o pierdusem, nu mai trăiam. Mă întrebam în mâinile cui va fi intrat. Nu mai dormeam şi aţi văzut

că nici nu mai mâncam. Ei bine acum că ştiu, simt liniştit! Ucideţi-mă!

Cu acel sentiment al fatalităţii atât de obişnuit la ruşi; aplecă capul şi aşteptă.

— N-ai să spui altceva?

— Nu.

— Nu vrei să mărturiseşti ce destăinuiri ai făcut desigur poliţiei?

— Nu! În ori ce caz mă ucideţi. Atunci la ce bun? Dacă v-am trădat, n-am făcut-o pentru bani.

— Ah! Ah! zise şeful.

— Dar pentru ce atunci?

— Pentru că îmi părea rău că sunt cu voi, răspunse Prislo privind pe şef cu curaj. Eu nu sunt bandit, eu sunt adevărat nihilist. Am aflat că voi sunteţi criminali, ocnaşi evadaţi, condamnaţi pentru delicte comune nu pentru delicte politice. Vreau să scap de voi. Dar ştiu că aveţi complici peste tot. M-aţi fi găsit, ucis, fără ca cineva să mă poată răzbuna. Acum puteţi să mă omorâţi.

Tăcu. Se făcu tăcere adâncă câtva timp.

Şeful zise cu o voce surdă:

— Ai spus că acum putem să te ucidem. Speri poate să fi răzbunat, Prislo?

Acesta tăcu. Tăcerea fu generală. Toţi se gândeau.

— Dar, reluă şeful, dacă eşti un nihilist adevărat, nu bandit ca noi, de ce n-ai lucrat ca nihilist, pe cont propriu? Şti că trebuie să aruncăm în aer Transsiberianul când va trece guvernatorul. Trebuia să aştepţi momentul acela spre a te sacrifica! Ai fi fost ucis atunci şi numele tău ar fi fost glorificat.

— Nu vreau să fiu glorificat alături de voi! De mult am trimis comitetului din Tomsk lămuriri despre voi. Fraţii mei de acolo ştiu că sunteţi nedemni să realizaţi libertatea patriei ruse! Noi ceilalţi ucidem, nu asasinăm. Noi nu furăm, nu ne sacrificăm pentru aur, ci pentru credinţele noastre. Atentatul va avea loc, dar făcut de alţii, nu de voi!

— În definitiv – zise şeful – tu ne trădezi pentru că ne consideri bandiţi şi crezi că poţi executa altfel însărcinarea dată nouă de comitetul din Tomsk?

— Da.

— Bine. Noi vom lua măsurile care le vom crede pentru siguranţa noastră. Şi vom face tot posibilul spre a anula efectul

scrisoarei tale. Dar eşti vinovat faţă de noi şi te vom pedepsi.

— Nu mă aştept la altceva, zise Prislo.

Toţi erau profund umiliţi de acest nihilist curat.

Ascultau în aparenţă de Comitetul din Tomsk, dar în realitate, o putere străină, duşmană Rusiei, le promisese sume fabuloase dacă reuşeau atentatele.

Cele trei măşti negre se consultau încet şi se auzea un murmur de voci.

— Tovarăşi, unul după altul, veţi da sentinţa. Iată un om care ne-a vândut.

Unul dintre bandiţi se ridică şi zise:

— Moartea!

Se ridicară alţi şapte, pe rând, pronunţând acelaş cuvânt fatal.

Cei trei şefi repetară şi ei acelaş lucru.

— Se aprobă condamnarea la moarte în unanimitate.

Scena ce urmă fu atroce. Doi bandiţi săriră pe Prislo şi-l legară cu mâinile la spate, în picioare, de zid. Apoi fiecare bandit se apropie de nenorocit şi îi înfigea un pumnal în corp, având grijă ca lovitura să nu fie mortală. Prislo. Cu ochii închişi gemea încontinuu; corpul îi era agitat de tresăriri bruşte

Cei doi şefi vârâră la rândul lor pumnalele în corpul sfârtecat al martirului.

Ca o măsură de rafinament al torturii ea fu puţin suspendată.

— Mi-e sete, zise şeful.

În faţa nenorocitului însângerat, care gemea mereu, bandiţi se puseră la masă.

O jumătate de oră băură împreună. Când crezură că victima suferise destul se ridicară.

Şeful scoase un pumnal ascuţit. După legile lor, trebuia să-i dea lovitura de moarte.

Avu un surâs diabolic şi zise:

— Vreau şi eu să aud un gemăt ca lumea!

Şi cu vârful pumnalului crestă o cruce pe fruntea lui Prislo.

Sângele curse pe figura lui.

Trecură câteva minute.

Canaliile râdeau!

Victima gemea mai slab…

La urmă, şeful ridică arma şi o înfipse până în mâner în inima nihilistului.

Geamătul încetă pe dată.

Prislo nu mai suferea…

Dar Raimondo, Marius şi Jean Bart nu erau decât la începutul aventurii lor.

Peripeţiile şederii lor în regiunea Baikal nici nu începuseră; viitorul le rezerva pericole mari...

Citiţi urmarea în fascicula nr. 47 a CELOR TREI CERCETAŞI:

SANIA INFERNALĂ.

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI